

Trần Thị Hường

Chị Trần Thị Hường là con của một liệt sĩ chống Pháp. Cha chị là vệ quốc quân hy sinh năm 1953 ở mặt trận. Khi ông hy sinh, Hường mới 4 tuổi, mẹ Hường đang có mang em Lý. Năm em Lý lên 2 và Hường tròn 5 tuổi, mẹ đi lấy chồng. Hai chị em ở với bà ngoại và cậu mợ tại xóm Đông Quê, thị xã Hà Tĩnh.

Chị Trần Thị Hường

Tuy sống thiếu tình cảm bố mẹ nhưng được bà và cậu mợ thương yêu rất mực nên tính tình của Hường vẫn hồn nhiên vui vẻ. Chị có giọng hát hay và lại hay

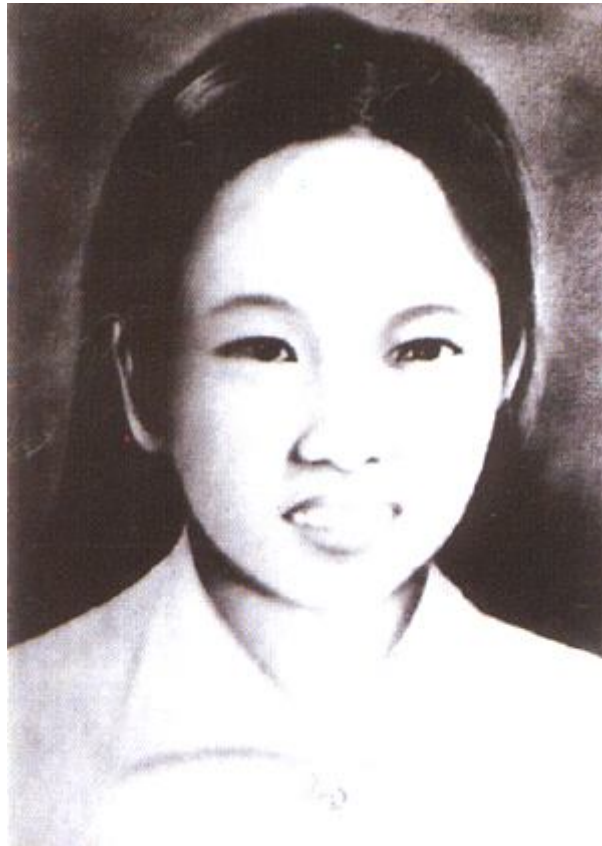
hát. Hường được mệnh danh là “chim sơn ca” của tiểu đội và của cả C522. Mái tóc Hường đen dài và óng ả. Với mái tóc và giọng hát trời phú ấy, Hường đã được nhiều chàng trai cảm mến. Sau những giờ lao động mệt nhọc ở ngoài trận địa. Hường và anh chị em lại quây quần hát múa, diễn kịch. Phong trào “ Tiếng hát át tiếng bom” đã lan rộng khắp các chiến trường từ Bắc vào Nam. Ở C522 trong các buổi tập văn nghệ, Hường bao giờ cũng là hạt nhân chính. Những bài hát “ Cô gái mở đường”, “ Đường ta đi dài theo đất nước”, “ Co gái Sài Gòn đi tải đạn”...đã được Hường và anh chị em hát say sưa. C522 còn diễn kịch hát dân ca, vở “ Con đường và dải lụa”.

Hường không chỉ hát hay mà còn là cô gái đảm thắm và dịu dàng, thích quan tâm đến mọi người theo cách riêng của mình. Cuộc chiến ngày càng ác liệt song không làm nụ cười và tiếng hát tắt trên đôi môi Hường. Chỉ tiếc rằng Hường không còn chờ đến ngày toàn thắng để cùng đồng đội hát bài ca khai hoàn. Hường đã vĩnh viễn ra đi giữa mùa hạ thứ 21 của đời mình.

Chị Trần Thị Rạng

Sinh ra tại xóm chài Thọ Thủy - Đức Vĩnh – Đức Thọ, từ nhỏ cô bé Rạng đã tỏ ra can đảm, ít nói song tinh nghịch. Thời thơ ấu Rạng theo cha mẹ làm nghề chèo lái trên sông La.

Rạng lớn lên lúc bom đạn giặc Mỹ đánh phá ác liệt ở bến đò Hào – quê hương. Chứng kiến cảnh đau thương của xóm và nhân dân. Rạng quyết định rời cuộc sống sông nước lên bờ sinh hoạt với đoàn thanh niên, tham gia phục vụ chiến đấu tại huyện nhà.

Chị Trần Thị Rạng

Ngày 3-11-1967, chị vào TNXP. Đun xin tình nguyện thì nhiều nhưng số trúng vào TNXP thì ít. Rạng may mắn được ở trong số những người trúng

tuyển. Rạng mừng lắm, về thuyền soạn sửa đồ đạc và từ giã gia đình. Ngày Rạng ra đi bố mẹ lên bờ tiễn và theo dõi bóng con. Rạng dong dỏng cao, nước da trắng hồng như bao nhiêu người con gái từng uống nước sông La. 17 tuổi, chân trời mơ ước mở ra trước mắt Rạng. Được sống và chiến đấu ở nơi chiến trường khốc liệt đối với Rạng coi như là đã được thực hiện hoài bão của tuổi trẻ.

Đông đội TNXP đều là những người cùng trang lứa. Cả tiểu đội A4 của Rạng chỉ có chị Tần, chị Cúc, chị Nguyễn Thị Xuân và chị Thao là đã từng ở TNXP 3 năm còn Rạng và 12 người nữa đều là “lính nhiệm kỳ II” vào TNXP với bao điều bỡ ngỡ. Vốn là con nhà chèo lái, tay cầm cào cuốc thuở không quen, trình độ văn hoá còn thấp song với một quyết tâm sắt đá” vươn lên cho bằng chị, bằng em”, Rạng đã nhiệt tình lao động và say mê học tập văn hoá. Ngoài giờ ra trận địa, Rạng cùng chị em làm toán, làm văn, tập hát, lúc nghỉ giải lao lại tìm cách trêu đùa đại đội trưởng và mấy anh lái xe ủi. Cuộc sống tuy gian khổ, ác liệt nhưng vui tươi, sôi nổi, tràn đầy tinh thần lạc quan. Rạng ngày càng rắn rỏi, bạo dạn. Mặc dù lặn lội với nắng mưa, bom đạn nhưng vẻ xinh tươi trên khuôn mặt Rạng vẫn không bao giờ tắt. 18 mùa xuân, cuộc đời đang như ánh ban mai, vậy mà Rạng đã phải vĩnh viễn giã từ đồng chí, đồng đội, yên nghỉ ngàn thu trên núi đồi quê hương.

